17/08/2010 - ලංකාදීප

යුක්තිය හා සාදාරණත්වය වඩා වැදගත්ය - මිලින්ද මොරගොඩ

ශ්‍රී ලංකාව ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සම්බන්ධයෙන් දීර්ඝ කාලීන අත්දැකීම් ඇති රටකි. එහි පුරවැසියන්වන අපට එහි හොඳ නරක හා වැඩි දියුණු විය යුතු පැති ගැන අදහස් තිබේ. ලෝකයේ නොයෙක් රටවල ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය එක් එක් ආකාරයට නිර්මාණය වී ඇත. පොදු මහජනතාවගේ අදහස සාමකාමීව සැනසිල්ලේ ජීවත්වීමයි. අප සියලු දෙනාම සාධාරණත්වය අපේක්ෂා කරයි. යුක්තිය ඉටුවීම ගැන බලාපොරොත්තු තබයි. එය ඉටු වන්නේ සැමදෙනාටම ගරුකරන සමාජයක් යටතේ පමණකි.

සමාජයේ වැඩි දෙනෙකුට යුක්තිය හා සමාජ සාධාරණත්වය විනා නීතිය හෝ එහි ඇති වගන්ති වැදගත් නැත. එය සාමාන්‍ය පුද්ගල ස්වභාවයයි. අසාධාරණයක් සිදුවන විට එයට විසඳුමක් සපයන විධිමත් ක්‍රමවේදයක් රටක තිබිය යුතුය. ඒ රාමුව අබල දුබල වන අවස්ථාවේ පීඩාවට පත්වන පිරිස අසරණ වෙති. අසාධාරණ අවස්ථා ක්‍රමය විසින් නිවැරදි නොකරන විට විරෝධතා ඇතිවී සමාජය නොසන්සුන් වෙයි. ප්‍රශ්න නොවිසඳෙන එවැනි නොසන්සුන් සමාජ වරින් වර පුපුරා යයි. විප්ලවකාරී අන්දමට මෙවැනි අවස්ථා කිහිපයක් රටතුළ ඇතිවූ බව නොරහසකි. විරෝධතා කල්ලි ඇතිවන විට හා ඒවා මර්දනය කරන අවස්ථාවේ ගලා යන්නේ රටේ කැක්කුමක් ඇති ශක්තිමත් තරුණ පිරිසගේ රුධිරයයි.

නීතිය, එය බලවත්කරන ආයතන ගැන සාකච්ඡා කිරීමට පෙර නීති සම්පාදනය හා මහජනතාව දරණ ආකල්ප කෙරෙහි අවධානය යොමු කළ යුතුය. සාධාරණව සැනසිල්ලේ ජීවත්වන්නට අවශ්‍ය වටපිටාව වෙනුවෙන් මූලික පරිපාලන රාමුවක් සමාජයට අවශ්‍යය. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදීව මහජන ඡන්දයෙන් තෝරා ගන්නා නියෝජිතයන් මගින් එකී රාමුව හා නීති රීති සම්පාදනය කරගනී. පාර්ලිමේන්තුවට පත්වන මහජන මන්ත්‍රීවරු, නීතිය හා ක්‍රමය සකස් කරන්නට මහජනතාව විසින් පත්කර ගන්නා ස්වකීය නියෝජිතයෝ වෙති. මහජන මන්ත්‍රී මණ්ඩලය පාලන බලය ඇති ආණ්ඩු පක්ෂය හා විරුද්ධ පක්ෂය වශයෙන් කණ්ඩායම් දෙකකි. මේ කණ්ඩායම් අතර අදහස් හා වාද විවාද වලින් නීති පැනවේ. අලුත් ආකල්ප හා සැලසුම් සකස් වෙයි. පලාත් සභා ඇත. පලාත් පාලන ආයතන තිබේ. පාර්ලිමේන්තුවට නීති හා සැලසුම් සකස් කිරීමේ වගකීම ඇත. පලාත් සභා එක් එක් පලාතේ ඒවා ක්‍රියාත්මක කළ යුතුය. ප්‍රාදේශීය සභා වල වගකීම ප්‍රදේශයේ ජන ජීවිතයේ සුලු ප්‍රශ්න ගැන අවධානය යොමු කිරීමයි. එහෙත් මේ පරිපාලන ව්‍යුහය වෙනස් වී ඇත. පාර්ලිමේන්තුව විසින් ගම් මට්ටමේ ව්‍යාපෘති දක්වා සිය බලය පතුරවන හෙයින් පරිපාලනයේ අවුල් ඇතිවී කාලය හා ධනය බෙහෙවින් නාස්ති කරයි.

මේ හෙයින් වර්තමානය ව්‍යාකූලය. මහජනතාව විසින් ස්වකීය නියෝජිතයන් තෝරා ගන්නා නමුත් වැඩි කාලයක් යන්නට කලින් මේ නියෝජිතයන් කෙරෙහි සමාජයේ ඇති පිළිගැනීම අඩුවෙයි. ඡන්දයක දී රතිඤ්ඤා පුපුරවා, මල්මාලා පළඳවා පිළිගන්නා වීරයින් මාස කිහිපයක් ඇතුලත වංචාකාරයන්, දූෂිතයන් හා අදක්ෂයන් බව ප්‍රකාශවෙයි. එයට කලින් ආණ්ඩුවේ සිටි එවැනිම පිරිස පරාජයට පත්වීමෙන් පසු යළි ජනතාව හමුවට පැමිණෙන අතර ජනතාව ඔවුන් කෙරෙහි ද අඩු වැඩි වශයෙන් දක්වන්නේ එම ආකල්පයමය. නීති හදන, පරමාදර්ශී ආයතනය හා එහි නියෝජිතයන් විනාශ කරන්නේ අප විසින්ය. එතැනට දොස් තබා අගෞරව කරන අප එතැනින් රටට සමාජයට යහපත් නීති රීති සකස් කරනු ඇතැයි බලාපොරොත්තු තබයි. තමන්ගේ මන්ත්‍රීවරයාගේ වරප්‍රසාද, පහසුකම් ගැන අවඥාවෙන් උපහාසයෙන් කතා කරන අතර ඔහුගෙන් විශිෂ්ඨ ප්‍රතිපල අපේක්ෂා කරයි. පිරිහීම ඇරඹෙන්නේ එතැනින්ය.

දූෂණ, වංචා හා අල්ලස් ගැනීම වැනි දේ සමාජය මතුපිටින් ප්‍රතික්ෂේප කරයි. මේවා ගැන මහා විවාදයක් ඇත. එහෙම නමුත් තමන්ගේ සුලු අවශ්‍යතා ඉටු කරගන්නට මුදල් අල්ලසට දෙන්නේත්, ඒ හරහා දූෂණයට ඉඩ හරිහරින්නේත් අපමය. එදිනෙදා අවශ්‍ය දේ වෙනුවෙන් වැරදි ලෙස පොළඹවන්නට යාම නිසා රජයෙන් පමණක් නොව කොතැනකින් වත් වැඩක් කර ගන්නට නම් යමක් අතමිට මොලවන්නට සිදුව තිබේ. එය අපේ සංස්කෘතියේ කොටසක් දැයි සිතන තරමට වර්ධනය වී තිබීම කණගාටුවට කරුණකි. මේ පසුබිමට වෛර කරන හා දොස් තබන නමුත් මෙහෙම වී ඇත්තේ ඇයි යන පැත්ත ගැනත් සොයා බැලිය යුතුය. පැහැදිලිවම රජයෙන් යැපෙන කණ්ඩායම විශාලය. කුඩා ආයතනයක වුවත් වැඩි පිරිසක් සේවය කරයි. ඔවුන්ට ලැබෙන්නේ අඩු වැටුපකි. කුඩා කාර්යක්ෂම පිරිසකට වැඩි වේතන ගෙවිය හැකිය. එසේ නොවෙන විට තමන්ට ලැබෙන අඩු ආදායමෙන් ජීවත්විය

නොහැකි පිරිස නිතර උත්සාහ කරන්නේ අනියම් අන්දමින් ඉපැයීමටය. එය දූෂණ වංචා වලට පවතින ක්‍රමය විසින්ම ඉඩ දීමකි.

නීති සම්පාදනය කරන පාර්ලිමේන්තුවේ ගරුත්වය හීන වන විට එය කෙරෙහි මහජනතාවගේ විශ්වාසය බිඳ වැටේ. එය පලක් නැති ආයතනයක් බව සිතන්නට පටන් ගනී. පාර්ලිමේන්තුවේ ආණ්ඩු පක්ෂය විසින් පාලනය කරන ආයතන ගැන දොෂ දර්ශනයට ලක්වෙයි. ඒවායේ ක්‍රියාකාරකම් කෙරෙහි ගරුත්වය අඩුවෙයි. නීතිය, විනය හා සමාජ සාරධර්ම බිඳ වැටේ. වර්තමානය මෙම අවස්ථාවට මුහුණ පා සිටී. සිවිල් සමාජයට මෙම මොහොතේ වගකීමක් ඇත. පාලනය සම්බන්ධ අලුත් අදහස්, විකල්ප මත ඇතිවිය යුත්තේ මහජන හා පාරිභෝගික සංවිධාන වලිනි. අප රටේ සිවිල් සංවිධාන ඇත්තේ ඉහල පෙලැන්තියේ හෝ පහලම ස්ථරයේ ඒවාය. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී අයිතිවාසිකම් වෙනුවෙන් පොදු මහජනතාවගේ පැත්ත ගන්නා සංවිධාන අඩුය. මානව හිමිකම්, මාධ්‍ය නිදහස කාන්තා අයිතිවාසිකම් වැනි ඉහල ස්ථරයේ හෝ ඉතුරුම් සමිති හෝ මරණාධාර සමිති වැනි පහල යන මෙම අන්ත දෙක අතර මධ්‍යම පාන්තිකයන්ගේ සිවිල් සමාජ රටාව නිහඬව තිබීම ගැටලුවකි.

මෙම තත්ත්වයට අප සියලු දෙනාම වග කිව යුතුය. දීර්ඝ කාලයක් යුද පසුබිමක රට පැවතිණ. යුද්ධයක් අවස්ථාවේ නීතිය නිහඬ යැයි ප්‍රසිද්ධ කියමනකි. :ඹබ එසපැ දෙ අ්රල එයැ ක්අ ේකකි් සකැබඑ - ඒරජම් ඔමකකසම් කසජැරද* යුධ පසුබිමක ක්‍රියාත්මක වූයේ ත්‍රස්තවාදය මර්දනය, හදිසි නීතිය වැනි ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී සමාජයකට නොගැලපෙන නීති රීතිය. ආගමික වටිනාකම්, සමාජ සාරධර්ම වෙනුවට නීතියට පිටින් ඇති බලවේග ශක්තිමත් ව තිබුණ කාලපරිච්ඡේදයක එයට විකල්පයක් නැත. මේ එහි ප්‍රතිපලයයි. එහි අවසාන වන්දිය ගෙවන්නට සිදුව ඇත්තේ විකෘති සමාජයක ජීවත්වන වර්තමාන පරම්පරාවටය. යුද්ධයෙන් පසු සාමයට ප්‍රවේශවන පරිවර්තිත යුගයක මෙම සිද්ධාන්ත තේරුම්ගෙන ප්‍රවේශමෙන් සමාජය ආපසු හැරවිය යුතුවෙයි.

දශක කිහිපයකට කලින් පොලිසිය මේ සමාජයේ කොටස්කරුවෙකි. පොලිස් නිලධාරියා සාමය ආරක්ෂා කරන පුද්ගලයෙකු විනා කැරළි මර්දන බලකායක සාමාජිකයෙකු නොවීය. සංකේතයක් වශයෙන් බැටන් පොල්ලක් රැගෙන පාපැදියකින් සංචාරය කරමින් සිටි පොලිස් නිලධාරියා සිය බල ප්‍රදේශයේ ජීවත්වන්නන් හොඳින් හඳුනයි. පෙර වැරදි නිසා නම් දරා සිටි පුද්ගලයන් ඔවුන්ගේ චර්යාවන් මේ පොලිස් නිලධාරින්ට මතක තිබිණ. මේ නිසා සොරකම්, ඝාතන හා අපරාධ අඩුය. යුද්ධය සමග මේ බැටන් පොල්ල ටී පණස් හයේ ස්වයංක්‍රීය ගිණි අවියක් දක්වා ක්‍රමයෙන් පරිවර්තනය විය. පොලිස් නිලධාරියා සමාජයේ කොටක් කරුවෙක් හා සාමය ආරක්ෂා කරන්නට පෙනී සිටින අයෙක් යන අදහස සමාජයෙන් යටපත්විය. නීතිය හා සාමය ආරක්ෂා කරන්නට ඇති පොලිසිය වර්තමාන සමාජයෙන් ඈත්වූ ආයතනයකි. පාර්ලිමේන්තුව අගෞරවයට හා පිරිහීමට ලක්ව ඇති සේ ම පොලිසිය ද දූෂිත අක්‍රමිකතා වලින් බහුල තැනක් බව සිතන්නට පටන්ගෙන තිබේ. සමාජය තව දුරටත් ත්‍රස්තවාදීන් සිටින තැනක් නොව සාමකාමී අහිංසක මිනිසුන් වෙසෙන බිමක් බව සිතන්නටත්, ටී පණස් හය වෙනුවට යළි බැටන් පොල්ල අතට ගන්නටත් පොලිසිය සූදානම් ද? තමන්ගේ ආරක්ෂාවට හා යුක්තිය පසිඳලීමට ඇති පළමු ආයතනය පොලිසිය බව පිළිගන්නට සමාජය සූදානමින් සිටී ද? අභියෝගය එයයි.

පොලිසිය ද මේ රටේ අනෙක් ආයතන මෙන් අනවශ්‍ය අන්දමට දේශපාලණීකරණය වී තිබේ. යුක්තිය හා සාධාරණත්වය වෙනුවට ඉහලින් එන අණ ට අවනත වීම හෙයින් එහි ආයතනික රටාව විකෘති වී ඇත. මෙය නිවැරදි කරන්නට කොමිෂන් අවශ්‍ය නැත. මහජනතාව විසින් බලය දෙන සිය මහජන නියෝජිතයාට වඩා මහජනතාව නොහඳුනන කොමිෂන් සභාවක නිලධාරීන්ගෙන් මහජනතාවට සාධාරණත්වය අපේක්ෂා කළ නොහැකිය. තම නියෝජිතයා නුසුදුසු නම් ඔහු ඉවත්කළ හැකි ආකාරය මහජනතාව දනී. ඔහුට බලය දෙන්නේ සීමිත කාල පරිච්ඡේදයකටය. නමුත් ස්වාධීන කොමිසමක නිලධාරින්ගේ බලය ගැන ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී රටක මහජනතාවට ඇති අයිතිය කුමක්ද? වෙනත් කොමිසමක් සම්බන්ධයෙන් වුවත් පසුබිම මෙසේමය. ශක්තිමත් දේශපාලන නායකත්වයක් විසින්ම මෙම පොලිසිය දේශපාලනීකරණය වීමේ වරද නිවැරදි කළ යුතුය. එය කළ හැකිය.

මෙරට නීතිය අනුව එය ඉදිරියේ සියලු දෙනාම එක සමානය. නීතිය මගින් යුක්තිය ඉටුකරගන්නට පොලිසියේ සහය පැතීමේදී බලය හා ධනය අනුව එය එකිනෙකට වෙනස් ව සලකන්නේ නම් මහජනතාව කලකිරීමට පත්වෙයි. පොලිස් සේවාව ආකල්ප අතින් සාමකාමී සමාජයක් විසූ බැටන් පොල්ල භාවිතා කළ යුගයට ආපසු යා යුතු නමුත් වර්තමාන සමාජය තොරතුරු අතින් සන්නද්ධය.

දශකයකට දෙකකට කලින් ජනමාධ්‍ය භාවිතාවට වඩා විශාල වෙනසක් අද තිබේ. අන්තර්ජාලය හා ඊමේල් නිසා යම් තොරතුරක් දැන ගැනීමට හා ඒවා සමාජය අතර හුවමාරු වන්නට වැඩි කාලයක් ගත නොවේ. ජංගම දුරකථනය හා කෙටි පණිවුඩ හුවමාරුව මගින් ක්ෂණයකින් ලෝකය පුරා අදහස් පතුරවයි. සාමය ආරක්ෂා කළ යුතු නිලධාරීන් විසින් නීතියට පටහැනිව ක්‍රියාකරන්නේ නම් ඒවා වේගයෙන් අනෙක් අය අතට පත්වනවා සේ ම ඒ නිසා ආයතන සම්බන්ධව අපකීර්තිය හා අප්‍රසාදය වැඩිවෙයි. මේ ගැන ද අවධානය යොමු කිරීම අවශ්‍යය. මහජනතාව අතර පිළිගැනීම හා විශ්වාසය තහවුරු නොවේ නම් නීතිය ආරක්ෂා කරන ආයතනයක ක්‍රියාකාරීත්වයේ දී ගැටලු ඇතිවෙන බව අමතක කළ යුතු නැත.

බස් රථයකදී සිදුවූ අත්දැකීමක් ගැන මට මෑතකදී අසන්නට ලැබිණි. අධික වේගයකින් මාර්ග නීති කඩකරමින් ධාවනය කළ එම බස් රිය අතරමගදී පොලිසිය විසින් නතර කළේය. බස් රියේ සිටි මගීන්ට ද එය සාධාරණ බව හැඟී ගියේය. රියැදුරු සිය ලියැකියැවිලි පෙන්වන අතර කොන්දොස්තරවරයා මගීන්ට ද ඇසෙන සේ කියා ඇත්තේ නිලධාරියාගේ නොම්මරය බලාගන්න යනුවෙනි. එහි අරුත නීතිය ක්‍රියාත්මක කරන නිලධාරියා කවුද යන්න දැන ගත් පසු ඔහුට බලපෑම් කරන්නට බස්රථයේ හිමිකරු සූදානම් බවයි. එම බස්රිය ඇතුලු බස් රථ කිහිපයකම හිමිකරු උසස් පොලිස් නිලධාරියෙකු හා ඒවා ගොඩින් බේරාගත හැකි බව කොන්දොස්තරවරයා පසුව කියා ඇත. නීතියේ සාධාරණත්ව එයින් පලුදුවිය. යුක්තියක් නැති අතර බලය ඇති පුද්ගලයාට නීතිය බලපාන්නේ නැති බව එම බස්රියේ ගමන් ගත් මගීන්ට තහවුරු විය.

යුක්තිය ඉටු නොවෙන හා සාධාරණයක් අපේක්ෂා කළ නොහැකි අවස්ථාවක මහජනතාව නීතිය නොතකා ක්‍රියා කරයි. රිය අනතුරක් සිදුවූ විට එතැනට රොක්වන පිරිස ක්‍රියා කරන්නේ එසේය. රියැදුරාට තලා පෙලා හිංසා කරයි. ගිණි තබා විනාශ කරයි. මේ වර්තමානයේ බහුලව සිදුවන දේය. අනතුරක දී වරදකරු නිවාරදිකරු තෝරා දඬුවම් දෙන්නට ගතවන කාලය හා එහි පවතින අසාධාරණය ගැන දන්නා මිනිසුන් නීතිය වෙනුවට තමන්ම තීන්දුව ගන්නා තැනට පත්ව තිබීම රටක අභාග්‍යයකි. පොලිසියට පැමිණිල්ලක් කළ විට ඒ ගැන යුක්තිය ඉටු නොවන්නේ නම්, සාමාන්‍ය මිනිසෙකුට යුක්තිය ඉටුකරගන්නට විශාල වියදමක් හා විශාල වෙහෙසක් දරන්නට සිදුවන්නේ නම් සමාජය විසින්ම එයට පිළිතුරු සොයා යයි. එවිට කැලේ නීතිය බලවත් වෙයි. බලය ඇති පුද්ගලයෝ නීතිය අතට ගනිති. තමන්ගේ මතයට අනුව වැරුද්ද නිවැරුද්ද හොයන්නට යයි. සත්‍යය සොයා බලා යුක්තිය පසිඳලීම වෙනුවට තමන්ගේ හිතවතාට සාධාරණය ඉශ්ඨ කරන්නට කරයි.

නීතිය බලවත් හා යුක්ති ගරුක නමුත් එයින් සාධාරණය ඉටු වන්නට ගතවන කාලය හා එයට වැය කළ යුතු මුදල ගැන සිතන පීඩාවට පත්වන පුරවැසියා තමන්ට සිදුවන හානිය ඉවසා දරා ගන්නට පෙළැඹෙන්නේනම් එතැන බිහි වන්නේ සමාජ වෛරයයි. විනිශ්චය ප්‍රමාද වන විට යුක්තිය ඉටුවීමට විශාල ආයාසයක් දරන්නට සිදුවන විට බහුතරයක් ඒ කෙරෙහි විශ්වාස නොකරන තත්ත්වටය පත්වෙයි. පොලිසිය හෝ අධිකරණය විසින් යුක්තිය පසිඳලිය යුතු නමුත් බලය ඇති පුද්ගලයා විසින් තමන්ට රුචි පරිදි ඉක්මනින් ගන්නා තීන්දු වලට සමාජයේ එක්තරා කොටසකුත් කැමති අවස්ථා තිබේ. අසාධාරණයක දී එයට එරෙහිව පැමිණිලි කිරීම පලක් නැති විටෙක බලය අතට ගත් පුද්ගලයෙක් ගන්නා තීන්දු අගය කරන්නට සමාජයේ යම් කොටසක් ඉදිරිපත් වෙයි. මේවා වර්තමානයේ දැකිය හැකිය. ක්‍රමය හා එයට ඇති ආයතන දුබල වී ඒවායේ ප්‍රතිපල විකෘති වන අවස්ථාවක මෙවැනි සිදුවීම් අපේක්ෂා කළ යුතුය.

වර්තමානයේ එය තදින් බලපා ඇත්තේ නියම ශ්‍රී ලාංකික අනන්‍යතාවයක් ඇති සම්ප්‍රදායක් බිහි නොවීමයි. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ඇත. ඒ වෙනුවෙන් බිහිකළ ආයතන තිබේ. නීති රීති උවමනාවටත් වඩා තිබේ. එහෙත් ආයතන හා පුද්ගලයන් අතර ගරුත්වය වඩවා ගන්නා සම්ප්‍රදායයක් අප රට තුළ නැත. අද අවශ්‍යව ඇත්තේ එයට ඉඩ සැලසීමයි. වසර දෙදහස් පන්සියයකට වැඩි ඓතිහාසිකත්වයක් හා සංස්කෘතික ලක්ෂණ වලින් අනූන ජාතියක් වශයෙන් පදනමක් සහිතව යළි ගොඩනැගෙන්නට අවශ්‍යය. යුද්ධයට ගොදුරුවූ සමාජයක් යළි යථාතත්ත්වයට පත්වන විට මෙවැනි ප්‍රති විපාකයන්ට මුහුණ දීමට සිදුවෙයි. නොයෙකුත් අනන්‍යතා හා ගති සිරිත් සමග කැලතුන ශ්‍රී ලාංකික සමාජය නිවහල් හා නිවැරදි මගට ගන්නට දැවැන්ත සංවාදයක් සමාජයේ ඇතිවිය යුතුය.

පවතින දේශපාලනය වෙනුවෙන් බුද්ධිමතුන් පැමිණිය යුතුය යන අදහසක් ද සමාජයේ තිබේ. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ආරම්භ වූ යුගයේ එවැනි අදහස් තිබිණි. මහජන නියෝජිතයන් වශයෙන් පෙනී සිටීමට අවස්ථාව හිමිවූයේ රදල ඉඩම් හිමියන්ට පමණකි. තවත් අවස්ථාවක එය බදු ගෙවන්නන්ට පමණක් සීමා විය. කාන්තාවන්ට දේශපාලන නියෝජනට අවස්ථාව ලැබිණේ තවත් යුගයකදීය. බුද්ධිමත්බව හෝ උසස් අධ්‍යාපනය මහජන නියෝජිතයෙකු වන්නට සුදුසුකමක් විය යුතු නැත. බොහෝ බුද්ධිමතුන් න්‍යාය දන්නා නමුත් දේශපාලනයේ දී ප්‍රායෝගික නැත. මහජනතාවගේ සිතුම් පැතුම් දන්නා ඔවුන් වෙනුවෙන් කැපවන ඕනෑම අයෙකුට දේශපාලනයට අවතීර්ණ වීමේ අවස්ථාව තිබිය යුතුය. පසුගිය කාලය තුළ රටේ පැවති ගැටුම් හා භීෂණකාරී තත්ත්වය හෙයින් සමාජයේ එක් කොටසක් දේශපාලනය ගැන උනන්දුවක් දැක්වූයේ නැත. අනවශ්‍ය ගැටුම්වලට මැදි නොවී හුදෙකලාව ජීවත්වන්නට කැමැත්ත පළ කළහ. මෙම පිරිස රටේ උන්නතිය වෙනුවෙන් හා යහපත් රාජ්‍ය පාලනයක් වෙනුවෙන් එකතු කර ගැනීමේ තද බල උවමනාවක් අද රට තුළ ඇත. ඒ වෙනුවෙන් අවශ්‍ය පසුබිම සැකසීම අප කාගේත් වගකීමකි. මහජනතාව වෙනුවෙන් මතයක් ඇතිකරන මහජන අදහස් රටට පතුරවන මාධ්‍ය මෙහි ලා විශාල වගකීමක් ඉටු කිරීම අවශ්‍යය. වර්තමානයේ දේශපාලන චරිත ඇති කරන්නටත්, නැති කරන්නටත් මාධ්‍ය සමත්ය. පසුගිය දශක කිහිපය තුළ මාධය විසින් දේශපාලනඥයන් සම්බන්ධයෙන් ඉටුකරන ලද කාර්යභාරය කැඩපත ඉදිරියට පැමිණ විචාරන්නට ද මෙම යුගය කදිම අවස්ථාවකි.

වර්තමානයේ අප සමාජය හැසිරෙන අන්දම ගැන කතාකරන විට අද පවතින ස්වභාවය ගැන මෙවැනිම අවස්ථාවකදී ඇමරිකාවේ හිටපු ජනාධිපතිවරයෙකු වූ ජෝන් ඇඩම්ස් කළ සුවිශේෂී සඳහනක් මෙහිදී සිහිපත් කිරීම වටී.

'' ජනප්‍රිය හා ශක්තිමත් ආණ්ඩුවක් ලෙස තමන් ගැනම අප ගැනම සිතන නමුත් අප සතුටට පත් නොකරන විශාල අවදානමක් ඇත. පාර්ලිමේන්තුවේ සෑම සාමාජිකයෙකුම සිය බලය ලබාගන්නේ බුද්ධිමත්බවින් නොව සෝෂාවෙනි. පහත් දේ මගින් මිස විශිෂ්ට දෙයින් නොවේ. නොදැනුවත් බවින් මිස දැනුවත් බවින් නොවේ. පුලුල් බවක් නැති එවැනි හදවත් විසින් විශාල ආධ්‍යාත්මයක් බිහි කරන්නේ නැත. අප උත්සාහ කළ යුතු එහෙත් මෙතෙක් නොකරන ලද එක් දෙයක් ඇත. සියලු තලයන්හි බලය ඇති අප සියලු දෙනාටම ගරුත්වය හා පූජණීයත්වය සම්බන්ධයෙන් පූර්ණ අවබෝධයක් තිබිය යුතුය. එසේ නොවුන හොත් අප සියලු දෙනාම පිරිහේ.''

පාර්ලිමේන්තුව, ව්‍යවස්ථාව, නීතිය පොලිසිය හා අධිකරණය මේ කවර ආයතනයක් වුවත් අපි විසින් අපගේ උවමනාව වෙනුවෙන් නිර්මාණය කර ගන්නා ලද අපේ ආයතනයන්ය. ඒවායේ වැරදි ඇත්නම් නිවැරදි කර ගැනීමත් වඩා උසස් තලයකට ගෙන ඒමත් අප සියලු දෙනාගේම වගකීමකි. අප විසින්ම අපගේම යහපත වෙනුවෙන් සකස් කරගෙන ඇති ආයතන වලට නිග්‍රහ කරමින් එහි දුර්වලතා දකිමින් සිටිනවාට වඩා සාමූහිකව එකගවී නිවැරදි මාවතට ගැනීම අවශ්‍යතාවයයි. එයට අප සූදානම්ද?